

Sygnatura akt VI Ka 58/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 lutego 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Jacka Sławika

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r.

sprawy **M. G. /G./** ur. (...) w C.,

syna W. i M.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 13 października 2015 r. sygnatura akt VI K 353/15

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

sygn. akt VI Ka 58/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 13 października 2015 roku sygn. akt VI K 353/15 uznał M. G. za winnego tego, że w dniu 4 kwietnia 2015 roku w P. na ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 11,769 grama netto przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich z dnia 18 stycznia 2007 roku, sygn. akt V K 1083/06 za umyślne przestępstwo podobne z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności objętą karą łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 10 września 2008 roku, sygn. akt II K 222/08, którą to karę łączną oskarżony odbył w okresie od 20 listopada 2008r. do 18 stycznia 2012 roku, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzekając o przepadku przedmiotu, zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary oraz kosztach sądowych.

W osobistej apelacji oskarżony M. G. zarzucił:

a) rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, polegające na zakwalifikowaniu czynu zarzuconego Oskarżonemu jako przypadku podstawowego określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy w rzeczywistości czyn ten stanowił przypadek mniejszej wagi, tj. naruszenie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nieuzasadnione niezastosowanie,

- ewentualnie, gdyby w ocenie sądu odwoławczego zarzut obrazy prawa materialnego wymieniony wyżej okazał się niezasadny w/w wyrokowi zarzucam:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na bezpodstawnym uznaniu, że prognoza społeczno-kryminologiczna wobec oskarżonego jest negatywna i że wymaga resocjalizacji w warunkach zakładu karnego, co spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego kary rażąco niewspółmiernie surowej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania podczas gdy należyte uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności dotyczących właściwości osobistych oskarżonego, takich jak przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy, chęć poprawy i inne, powinny skutkować ustaleniem pozytywnej prognozy i orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

b) obrazę przepisów postępowania, tj.: art. 214 § 1 i 2 KPK poprzez nieprzeprowadzenie -stosownie do nakazu wynikającego z tego przepisu - wywiadu środowiskowego przez zawodowego kuratora sądowego i w związku z tym pominięcie przy wymiarze kary istotnych okoliczności podmiotowych wpływających na wymiar kary;

c) rażącą niewspółmierność (surowość) kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru skutkujących orzeczeniem kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego jak wypadku mniejszej wagi określonego w art. 62 ust 3 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii i orzeczenia Oskarżonemu kary grzywny, ewentualnie zmianę wyroku w zaskarżonej części przez złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia jej wykonania, bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie prawidłowo postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, która to ocena doprowadziła do trafnych ustaleń tak w zakresie stanu faktycznego, prawnej oceny zachowania oskarżonego, jak i zastosowanych względem niego konsekwencji karnych.

Nie budzi zatem zastrzeżeń, że oskarżony posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 11,769 grama netto.

Nie sposób uznać, aby w takim wypadku można mówić o niewielkiej ilości przeznaczonej na własne potrzeby, nie kwestionując samych potrzeb, lecz uwzględniając przyjętą porcję handlową około 1 grama, którą przyjmuje się również za dawkę śmiertelną, co oznacza, że do jednego spożycia nawet dla osoby uzależnionej taka wystarcza na kilka razy. To prowadzi do wniosku, że ilość narkotyku przekraczała kilkanaście dawek.

Podzielić trzeba wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2008 r. sygn. akt II KK 235/08 stanowisko, że istotne znaczenie dla oceny wagi czynu ma także rodzaj posiadanych przez skazanego środków (amfetamina).

Co więcej wobec takiego zarzutu apelacji przypomnieć wypada, co również znalazło wyraz we wskazanym judykacie, że zarzut obrazy prawa materialnego, związany z wypadkiem mniejszej wagi, może być uznany za trafny jeżeli skarżący wykaże, że przy rozstrzygnięciu w tej mierze wzięto pod uwagę przesłanki inne niż przewidziane w art. 115 § 2 k.k., bądź przesłanki wymienione w tym przepisie pominięto (OSNwSK 2008/1/2540, Biul.PK 2009/1/66).

W omawianej sytuacji nie sposób było podzielić oczekiwania oskarżonego w zakresie możliwości potraktowania jego zachowania, jako wypadku mniejszej wagi.

Dodatkowo naprowadzona okoliczność, a to sytuacja motywacyjna, która miała wpłynąć na oskarżonego, również korzystna nie jest. W tym miejscu przypomnieć należy, że to rolą obrony jest rozważne jej prowadzenie, w niniejszej bowiem sprawie na skutek inicjatywy obrońcy ujawniono okoliczności mało pochlebne i o ile nie mogą one być traktowane, jako skutkujące surowszym orzeczeniem, o tyle wykluczyły poszukiwanie takich, które można by poczytać na korzyść oskarżonego.

Oto bowiem oskarżony, który obecnie powołuje się na sytuację rodzinną, jako przesłankę która miałaby przemawiać za zastosowaniem łagodniejszej sankcji, a przede wszystkim kary wolnościowej, przestępstwa miał się dopuścić w sytuacji kłopotów rodzinnych i te rozwiązywać chciał zażyciem przedmiotowych narkotyków, nie licząc się zatem z najbliższymi, nawet w takim aspekcie, jak sytuacja finansowa, bo przecież na narkotyk musiał wydatkować niemałe środki. Z kolei o lekceważącym podejściu do uzależnienia przekonuje to, że jedyne spotkania o charakterze terapeutycznym oskarżony podejmował w ramach przebywania w jednostce penitencjarnej. Oczekiwanie, że ktoś, a w szczególności Sąd karny „poszuka” oskarżonemu ośrodka, w którym będzie mógł podjąć terapię, wskazuje na brak szczyrych chęci w tym kierunku i próbę przerzucenia odpowiedzialności za popełniane przestępstwa, za uzależnienie i za najbliższych, na jakąś bliżej nieokreśloną sytuację i kłopoty rodzinne, na ową rodzinę, która jednak na potrzeby nie odbywania kary jest przydatka, albo na organy wymiaru sprawiedliwości. Taka postawa życiowa potwierdza, że nie można wobec oskarżonego formułować minimalnej pozytywnej prognozy społeczno- kryminologicznej, a zatem przewidywania, że chociażby rodzina i poczucie odpowiedzialności powstrzymają oskarżonego od popełniania przestępstw.

Drażnienie przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej kwestii stawiennictwa oskarżonego na rozprawie przed Sąd I instancji niczemu nie służyło, obecność oskarżonego na rozprawie jest jego uprawnieniem i dopóki Sąd nie uzna obecności za obowiązkową, taką nie jest i w niniejszej sprawie nie była. Zatem fakt nieobecności na rozprawie nie może wywoływać żadnych negatywnych konsekwencji w zakresie orzeczenia o karze. Jednakowoż obrońca obnażył i w tym zakresie tendencję oskarżonego do wykrętnej postawy w zakresie odpowiedzialności za swoje działania, skoro oskarżony oświadczył jakoby nie otrzymał wezwań, czy też zawiadomień z powodu problemów ze strony doręczyciela, a przecież osobiście podpisał zwrotne potwierdzenie odbioru zawiadomienia o rozprawie, na której Sąd I instancji przeprowadził postępowanie i wydał wyrok (k. 81).

Niezasadny jest również zarzut obrazy art. 214 kpk, po pierwsze przeprowadzenie wywiadu środowiskowego przez kuratora sądowego Sąd zarządza w razie potrzeby, a w szczególności, gdy niezbędne jest ustalenie danych, co do właściwości

i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego. Jest to zatem norma wskazująca na fakultatywność owej czynności, obligatoryjne przypadki przewiduje

§ 2, tego przepisu i z taką sytuacją w niniejszej sprawie nie mieliśmy do czynienia. Z urzędu nie sposób było się doszukać konieczności uzyskania wywiadu w sytuacji, gdy dane osobopoznawcze wraz z danymi o uprzedniej karalności były wystarczające dla ustalenia sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego, a postawę względem przestrzegania porządku prawnego nader obrazowo wykazały dane o karalności.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji ocenił, że w świetle nie tylko recydywy, ale i wielokrotnej powrotności do przestępstwa i nieskuteczności kar tak wolnościowych, jak i wykonywanych, co nie powstrzymało oskarżonego od popełnienia kolejnego przestępstwa podobnego, jedynie kara pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy, do tego efektywnie wykonywana jest adekwatną dla odzwierciedlenia karygodności zachowania, stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, jak i wywołania właściwego efektu wychowawczego wykazując oskarżonemu, że popełnianie przestępstw skutkować będzie nieuchronnością kary, ale i realną jej dolegliwością, bo tak jedynie można odstraszyć tego sprawcę od popełniania kolejnych przestępstw.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.